

[Jørgen Peder Hansen.]

store ændringer i såvel deres opbygning som deres formidlende arbejdsmetoder i de kommende år. Fritiden bliver jo stadig øget; den økonomiske formåen og bevægelsesfriheden hos publikum bliver også større. Det er en udfordring til vore museer, som gerne skulle fange interessen hos nye titusinder for det arbejde, der udføres — og udføres meget dygtigt — rundt omkring på vore museer. Jeg tror, alle i dag erkender, at museerne må præsentere deres samlinger på en anden og meget mere interessant måde efter den opfattelse, vi har i dag, en måde, som virker noget i retning af en appel, en fristelse for de besøgende til at vende tilbage. Det er også et stort spørgsmål, om ikke vi skulle indrette vore museer eller i hvert fald visse udstillinger netop de steder, hvor vi ved folk i det moderne samfund stimuler sammen. Det kan være i byerne eller ude i naturen. Vi har allerede set, hvordan selv små samlinger kan trække folk til, når blot der er mulighed for at stille sulen og tørsten i smukke omgivelser, et væsentligt problem for os danske.

Betænkningen indeholder en lang række kritiske bemærkninger, men peger også på mange forhold, som jeg kan være helt enig i at vi bør gøre noget positivt ved. Vi må imidlertid ikke fristes til at tro, at der med så beskedne økonomiske udvidelser, som der er tale om i forslagene, bliver de helt store og skelsættende muligheder for på meget kort tid at leve op til alle de gode tanker og ideer, som så mange er optaget af at føre frem; der er simpelt hen ikke penge til det.

Lad mig i denne forbindelse komme med en lille, hvad skal vi sige, appel til kulturministeren. Er der ikke mulighed for, at der kan ske en udvidelse af besøgstiden på vore museer? Jeg ved godt, at der i det ene lovforslags § 3 står noget om, at åbningstiderne skal være af et vist omfang, for at man kan blive anerkendt, men jeg finder det nødvendigt, at vi retter interessen imod åbningstiderne. Jeg er overbevist om, at der skulle være gode muligheder for at få besøgstallene til at stige mærkbart, hvis man åbnede vore museer på tidspunkter, der gjorde det muligt for de titusinder, der først har fri fra arbejde hen under aften, at aflægge museet et besøg i aftentimerne, om

ikke andet, så i hvert fald en enkelt dag om ugen. Jeg er klar over, at der vil blive både personalemæssige og visse tekniske problemer, som skal løses, men jeg finder det simpelt hen påkrævet, at åbningstiderne udvides betydeligt.

For øvrigt vil en sådan tanke falde i tråd med den nye bestemmelse i to af lovforslagene, der som en nydannelse gør det muligt for vore museer, i det omfang som det er foreneligt med museernes primære opgaver, at påtage sig anden kulturformidlende virksomhed. Jeg kan ikke se rettere, end at denne nye bestemmelse ofte vil medføre fornyet aktivitet på vore museer uden for de nu gældende åbningstider, aktiviteter som foredrag, oplæsning, diskussioner, musik, og hvad der ellers kan komme herunder. Man skal til at kigge på åbningstiderne her.

Dette bringer mig ind på det spørgsmål, som var fremme i debatten for nogle år siden, nemlig spørgsmålet om kulturcentrene. Jeg tror, at det var en klog disposition, at vi ligesom stoppede lidt op over for denne tanke. Vi ser naturligvis meget gerne, at disse samværsaktiviteter kan få en god trivsel, en god vækst, men mon ikke det er yderst befrugtende for aktiviteterne, at de kan planlægges, sættes i værk mange steder? Kulturaktiviteter skal ikke være noget, man afgrænser, noget, man henviser til et enkelt eller til nogle ganske få steder, men derimod en del af tilværelsen for hver enkelt af os, hvor man nu engang har sin hverdag. Det er ikke mindst derfor, det er af overmåde stor betydning, at vi i forbindelse med vore museer er i stand til at skabe omgivelser, det, som mange kalder et miljø, hvor folk kan lide at komme og træffe sammen, også fordi de måske kan købe, som jeg nævnedet det, mad og drikke.

Vore kunstmuseer skal ikke være fine steder, ophøjede steder, som kun et fåtal finder frem til. Museer skal være spændende steder, hvor man overraskes og interesserer af til stadighed skiftende udstillinger. Jeg ser gerne museerne som såkaldt „farlige steder“, som det nævnes i betænkningen, hvor vi præsenteres for de store udfordringer i kulturhistoriske eller kunstneriske udtryksformer. Det bør være steder, hvor vi er i stand til at vise tidens kunst. Jeg tror ikke rigtig på nødvendigheden af fremover at